



## Arrest

**nr. 58 896 van 30 maart 2011**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 21 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juni 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 21 december 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

*“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk*

*via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds 23.05.2007 in België verblijft, bewijzen zou vertonen van een positieve integratie in onze samenleving, attesten voorlegt van 'alphabetisation - niveau 1' d.d. 18.11.2009, 'alphabetisation - niveau 2' d.d. 22.01.2010 en 'alphabetisation - niveau 3' d.d. 02.04.2010, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.02.2008 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 01.07.2008 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. De derde asielaanvraag werd afgesloten met dezelfde beslissing op 09.12.2008. de vierde asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 02.02.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 22.04.2010 met een beslissing van niet in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures - namelijk 9 maanden voor de eerste aanvraag, 3 maanden voor de tweede aanvraag, 1 dag voor de derde aanvraag, elf maanden voor de vierde asielprocedure en vier dagen voor de laatste aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.*

*Betrokkene beweert dat zij vreest voor disproportionele behandeling indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een disproportionele behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Betrokkene verklaart tevens dat ze bij terugkeer het voorwerp zal worden van represailles vanwege de autoriteiten van Iran wegens haar vlucht uit het land. De elementen die zij aanhaalt om deze vrees te bewijzen, laten niet toe om over een minimumgraad van ernst van deze vermeende represailles te oordelen. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die aantonen dat zij persoonlijk het voorwerp zal worden van agressie of discriminatie. Dat zij het voorwerp zou zijn van represailles wegens haar vlucht uit Iran, is het resultaat van haar eigen houding op dat moment.*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.*

*De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer zeer moeilijk is; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.*

*Wat betreft het feit dat een vrijwillige terugkeer niet mogelijk zou zijn omwille van het feit dat IOM tijdelijk geen vrijwillige terugkeer naar Iran ondersteunt en dat de Iraanse autoriteiten geen reisdocumenten aflevert, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan geen persoonlijk bewijs voorlegt. Het blijft bij loutere beweringen.*

*Wat betreft de verwijzingen naar rapporten van de contactvergadering HBCV d.d. 09.03.2010, de Danish Refugee Council en de UK Home Office, naar aanleiding van het arrest van het Europees Hof voor*

de Rechten van de Mens; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of haar regularisatieaanvraag geweigerd zou worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke en mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet (R.V.V., 27 juli 2007, nr 1.018). Verder dient het vermeld te worden dat elk dossier afzonderlijk wordt behandeld.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: 'attestation de suivi psychologique' van het gezondheidscentrum voor vluchtelingen d.d. 10.11.2009 en het attest van dokter Le Huu-Loc d.d. 10.06.2009); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) ongewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag op datum van 22.04.2010

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.04.2010. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

1.3. Op 21 december 2010 wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

- betrokken werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag op datum van 22 april 2010-12-13

- betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd 22 april 2010. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

*Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn.*

*Verzoekster is van oordeel dat zij diverse buitengewone omstandigheden heeft aangehaald om aan te tonen waarom zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet vanuit het buitenland, doch wel in België heeft ingediend. Verwerende partij heeft deze motivering onvoldoende weerlegd. Verzoekster heeft in de motivering van haar verzoekschrift aangetoond dat het voor haar quasi onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van oorsprong en dit enkel maar om een administratieve formaliteit te vervullen. Mevr. (K.) bevindt zich in een prangende humanitaire situatie. Dat de Belgische asielinstanties hierover uiteindelijk anders hebben beslist in het kader van de asielaanvraag is niet doorslaggevend. Vast staat dat verzoekster Iran ontvlucht is om te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk. De vrije keuze en beleiding van de godsdienst / religie van zijn keuze is in Iran quasi een utopie. Zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken werd verzoekster vervolgd en veroordeeld door de Revolutionaire rechtbank. In de bestreden beslissing wordt nergens gemotiveerd waarom er met deze veroordeling geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie.*

*Verzoekster heeft op een illegale wijze Iran verlaten / ontvlucht hetgeen uiteraard de nodige problemen zou stellen ingeval van een gebeurlijk gedwongen terugkeer. Volgens diverse rapporten van de Danish Refugee Council en de BHCV die uitvoerig werden geciteerd in het oorspronkelijke verzoekschrift tot regularisatie is er een stijgende tendens in het aantal schendingen van de mensenrechten in Iran sinds de verkiezingen van 2009. Dit is als het ware een gegeven van algemene bekendheid en vormt een zeer groot risico dat verzoekster in geval van een (gedwongen) terugkeer reeds op de luchthaven zou ondervraagd en opgesloten worden omwille van haar illegale vertrek / vlucht uit Iran. Daarbij komt nog dat de Iraanse autoriteiten totaal niet meewerken aan de aflevering van de vereiste documenten zoals een laissez passer. Verwerende partij kan dit laatste gegeven onmogelijk gaan ontkennen, net zomin als de psychologische toestand van verzoekster die omwille van de onzekerheid zwaar te kampen heeft met psychologische problemen (slaapstoornissen, geheugenverlies). In dat verband verwijst verzoekster naar de medische attesten van dokter Kazemzadeh (psycholoog bij Exil) en dokter Le Huu-Loc van de medische dienst van Bovigny. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de ernst van deze psychologische problemen in twijfel getrokken. Zij stelt gewoon dat verzoekster deze attesten desgevallend maar zou moeten aanwenden om een aanvraag tot regularisatie cfr. Art. 9 ter in te dienen, hetgeen volgens verzoekster volkomen naast de kwestie is nu de waarde van deze documenten moet beoordeeld worden in het licht van de prangende humanitaire situatie. Het betreft hier nochtans wel degelijk bijkomende en dus nieuwe elementen/ stukken die tgv. de beoordeling van de beide (eerdere) asielaanvragen niet of alleszins onvoldoende aan bod zijn gekomen. De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid. Verzoekster heeft in het kader van haar regularisatieverzoek wel degelijk voldoende aangetoond waarom zij zich bevindt in een zgn. prangende humanitaire situatie. In de motivering van de onontvankelijkheid van de bestreden beslissing vindt verzoekster hieromtrent geen enkele motivering terug, hetgeen naar het oordeel van verzoekster een schending uitmaakt op de motiveringsplicht. Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar voorgehouden wordt dat verzoekster ‘geen enkel nieuw element toevoegt behoudens de stukken en elementen die zij reeds in het kader van haar asielpcedure naar voorheeft gebracht.’”*

2.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegheid.

2.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Waar verzoekster erop wijst dat ze vervolgd en veroordeeld werd door de Revolutionaire rechtbank en dat hieromtrent niet gemotiveerd wordt, gaat zij eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van haar vierde asielaanvraag een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank van 23 mei 2007 voorlegde. Dit document werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 16 oktober 2009 als volgt beoordeeld: *“Het voorgelegde vonnis is echter niet van aard de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen te herstellen. Integendeel, uit de resultaten van een onderzoek naar de echtheid van het door u neergelegde vonnis, waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat dit document manifeste formele en inhoudelijke fouten bevat. Door dit document, dat de kern van uw relaas onomstotelijk bevat, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden.”* Verzoekster diende tegen de voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in zijn arrest nr. 37.972 van 29 januari 2010 hieromtrent het volgende stelde: *“De Raad merkt op dat, wat betreft het vals bevonden vonnis van de Revolutionaire Rechtbank van 23 mei 2007, in het administratief dossier wordt vermeld dat de informatie afkomstig is van twee vertrouwensadvocaten in Iran die onafhankelijk van elkaar dit vonnis beoordeelden. Beide advocaten werken sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Beide personen hebben een jarenlange ervaring op juridisch gebied en hebben de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten. Ze staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid en onafhankelijkheid werd door de Belgische ambassade in Teheran, evenals door twee andere Europese ambassades in Teheran die ook beroep doen op de expertise van beide advocaten kritisch geëvalueerd en bevestigd (Administratief Dossier, stuk 15, Cedoca Antwoorddocument, p.1). De analyses van het door verzoekster bijgebrachte vonnis geven duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen dit vonnis een vals stuk betreft. Zo stellen voormelde advocaten-experten vooreerst vast dat overspel niet behoort tot de bevoegdheid van de Revolutionaire rechtbank. Bovendien komt het nummeringssysteem op de stempel niet overeen met deze van de zaak, klopt de stempel links beneden niet daar dit een*

*stempel is van de Islamitische Republiek, is het onmogelijk dat er gesproken wordt over een voorlopig vonnis en dat overspel met 84 zweepslagen wordt veroordeeld en klopt het papierformaat van het vonnis niet (Cedoca Antwoorddocument, p.2). De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht dat door de neerlegging van dergelijk document verzoekster de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Gelet op het feit dat verzoekster nalaat aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt, welke gebaseerd is op objectieve bronnen, niet correct zou zijn, wordt de analyse van voormeld antwoorddocument door de Raad overgenomen. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De voorlegging van dergelijk vals document volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas.”* Dit arrest werd blijkens het administratief dossier niet bestreden en is derhalve definitief. Verzoekster legde blijkens het administratief dossier geen informatie neer die erop zou wijzen dat het betrokken vonnis wel degelijk authentiek is. Verwerende partij verwijst derhalve in de eerste bestreden beslissing terecht naar de gedane beoordeling door de asielinstanties van de door verzoekster tijdens haar asielpcedure naar voren gebrachte elementen. Verzoekster zet gemakshalve de beoordeling van het betrokken vonnis door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opzij door te stellen dat wat de Belgische asielinstanties hierover hebben beslist *“niet doorslaggevend is”*, maar deze boude stelling doet geen afbreuk aan de gedane beoordeling van het vonnis door de asielinstanties en doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing die in het algemeen naar de beoordeling door de asielinstanties van de door verzoekster tijdens haar asielpcedure naar voren gebrachte elementen verwijst.

2.7. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn omdat ze niet beantwoorden aan de *“werkelijkheid”*, gaat de Raad er van uit dat zij de schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr.111.954).

2.8. Blijkens het administratief dossier haalde verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag als argument aan dat zij *“het land op illegale wijze is ontvlucht en dat ze als vrouw riskeert op een disproportionele manier te worden behandeld.”* De bestreden beslissing stelt daaromtrent: *“Betrokkene beweert dat zij vreest voor disproportionele behandeling indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een disproportionele behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Door in haar verzoekschrift te herhalen dat zij op illegale wijze haar land verlaten heeft toont verzoekster niet aan dat de voormelde motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is.

2.9. Door in haar verzoekschrift opnieuw te wijzen op rapporten van de Danish Refugee Council en van het BHCV toont verzoekster evenmin aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is waar deze stelt: *“Wat betreft de verwijzingen naar rapporten van de contactvergadering HBCV d.d. 09.03.2010, de Danish Refugee Council en de UK Home Office, naar aanleiding van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of haar regularisatieaanvraag geweigerd zou worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke en mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet (R.V.V., 27 juli 2007, nr 1.018). Verder dient het vermeld te worden dat elk dossier afzonderlijk wordt behandeld.”*

2.10. Door in haar verzoekschrift opnieuw aan te halen dat de Iraanse autoriteiten niet meewerken aan de aflevering van reisdocumenten, toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is waar deze stelt: *“Wat betreft het feit dat een vrijwillige terugkeer niet*

*mogelijk zou zijn omwile van het feit dat IOM tijdelijk geen vrijwillige terugkeer naar Iran ondersteunt en dat de Iraanse autoriteiten geen reisdocumenten aflevert, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan geen persoonlijk bewijs voorlegt. Het blijft bij loutere beweringen.”*

2.11. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar psychologische problemen (slaapstoornissen, geheugenverlies), wijst de Raad erop uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar deze stelt: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: 'attestation de suivi psychologique' van het gezondheidscentrum voor vluchtelingen d.d. 10.11.2009 en het attest van dokter Le Huu-Loc d.d. 10.06.2009); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.”*

2.12. Het gegeven dat verzoekster medische problemen heeft aangehaald die *“nieuwe elementen/stukken (betreffen) die tgv. de beoordeling van de beide (eerdere) asielaanvragen niet of alleszins onvoldoende aan bod zijn gekomen”* maakt niet dat deze elementen dienen beschouwd te worden als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die in het kader van voormelde wetsbepaling dienen beoordeeld te worden.

2.13. Uit het betoog blijkt dat verzoekster globaal de overtuiging is toegedaan dat de door haar aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoorden, maar hiermee toont zij niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijke onredelijke wijze heeft toegepast op verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging door deze onontvankelijk te verklaren.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Overwegende dat verzoekster al sedert 23 mei 2007 onafgebroken in België woont/verblijft en zij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen heeft om zich definitief in België te vestigen. Dat het door verwerende partij ook wel niet zal ontkend worden dat zij diverse lovenswaardige pogingen heeft ondernomen om zich volledig te integreren en derhalve haar verblijf te regulariseren. Uit de getuigenverklaring(en) die verzoekster heeft bijgebracht, blijkt dat zij alhier in België goed is ingeburgerd en dat zij haar sociale leven hier heeft opgebouwd en er probleemloos zal in slagen om werk te vinden van zodra zij in bezit gesteld zou worden van een arbeidsvergunning. Verzoekster volgde in eigen land met vrucht een opleiding als kapster.*

*Verzoekster beseft uiteraard maar al te goed dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich zou brengen dat verzoekster legaal op Belgisch grondgebied zou verblijven. Verzoekster kan zich echter moeilijk van de indruk ontdoen dat haar huidige*

*situatie thans nadeliger is dan in de hypothese dat er door haar geen aanvraag tot machtiging tot verblijf zou zijn ingediend (in toepassing van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980). Geen aanvraag tot regularisatie betekende immers geen beslissing in uitvoering waarvan thans de bijlage 13 werd betekend. In dat opzicht stelt verzoekster zich de vraag of hier geen sprake kan zijn van het adagium 'non bis in idem'. Uit de bestreden beslissing zelf zou immers moeten blijken dat reeds vroeger en wel op datum van 22 april 2010 aan verzoekster een bevel zou zijn gegeven om het Belgisch grondgebied te verlaten. Ook dit druist naar de appreciatie van verzoekster in tegen de regels van behoorlijk bestuur. Ofwel voert men een voorheen bestaand BGV uit ofwel gedoogd men een uitgeprocedeerde asielzoeker die geen enkele overlast veroorzaakt, noch enige belasting vormt voor het sociale zekerheidssysteem. Verzoekster begrijpt echter niet wat de toegevoegde waarde is van de hernieuwing van een BGV tenzij aantonen dat verzoekster hieraan geen vrijwillig gevolg zal verlenen. Dat verzoekster in die omstandigheden dan ook terecht de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing mag vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden."*

2.15. Verzoeksters algemene beschouwingen aangaande het nut van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging en haar onbegrip ten opzichte van het treffen van de tweede bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissingen de in het middel aangehaalde beginselen schenden. Het is niet kennelijk onredelijk en het getuigt evenmin van een onzorgvuldige besluitvorming om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen wanneer de verwerende partij vaststelt dat verzoekster op illegale wijze op het grondgebied verblijft, vaststelling die verzoekster overigens niet betwist. Het gegeven dat verzoekster "geen enkele overlast veroorzaakt, noch enige belasting vormt voor het sociale zekerheidssysteem" maakt niet dat verzoekster op legale wijze in het Rijk verblijft. Verzoekster heeft zoals de bestreden beslissing terecht stelt "in eerste instantie de verplichting (...) om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven."

Het tweede middel is niet gegrond.

2.16. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van "het beginsel van art. 6 EVRM. in combinatie met art. 13."

Verzoekster betoogt als volgt:

*"Conform art. 6 § 1 EVRM heeft "eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten....het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak dooreen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie".*

*Verzoekster heeft bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van regularisatie uitgaande van de verwerende partij en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM heeft verzoekster het recht om in België te vertoeven/ of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van zijn rechtsmiddel voor de Raad. Alleszins mag verzoekster minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing (uitwijzingsbevel bijlage 13) in afwachting van deze behandeling. Immers "eenieder wiens rechten en vrijheden, zoals opgesomd in het EVRM geschonden zijn, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp vooreen nationale instantie", zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van haar ambt, zoals in casu.*

*Toegepast op huidige concrete casus heeft verzoekster aldus recht op verblijf, minstens dient zij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van haar dossier door deze Raad.*

*Ingeval van een uitvoering van de bestreden beslissing, m.a.w. een effectieve vasthouding in een gesloten centrum of een gedwongen repatriëring, wordt dit essentiële grondrecht geschonden.*

*Dat gemeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 wel rechtstreekse werking kan hebben in de Belgische rechtsorde*

*Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden."*

2.17 Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op immigratiebetwistingen omdat deze noch van burgerrechtelijke aard noch van strafrechtelijke aard zijn. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van artikel 6 EVRM, noch afzonderlijk, noch in combinatie met artikel 13 EVRM.



De Raad kan de bestreden beslissingen in onderhavig beroep vernietigen, de tenuitvoerlegging ervan schorsen en in geval van een georganiseerde repatriëring kan zij de bestreden beslissing gebeurlijk schorsen bij wege van het toekennen van een voorlopige maatregel in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cfr. artikel 39/2, §2 juncto de artikelen 39/81,39/82 en 39/84 van de Vreemdelingenwet). Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 reeds geoordeeld dat het annulatieberoep voldoet aan de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel: *“B.16.3. In de aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte verondersteld nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.”*

Het derde middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA